Muzica din perspectiva biblică

John Coblentz

Originally published as **Music in Biblical Perspective** by John Coblentz
© 1986 by Christian Light Publication , Inc. Harrisonburg, Virginia, U.S.A.
and Calvary Publications, Kalona, Iowa, U.S.A.
Tradusă în limba română de Lala George Adrian cu permisiunea
© 2012 Christian Light Publications, Inc. Harrisonburg, Virginia, U.S.A.
Toate drepturile rezervate. Este interzisă orice reproducere de text sau fragmente de text fără aprobarea în prealabil a editurii. Excepţie se poate face numai pentru citate scurte sau concluzii generale ale unui pasaj.
Tehnoredactarea computerizată: Dorcas Miller Grafica pentru copertă: Dorcas Miller Design copertă: Jotham Yoder
Tipărită in România sub îndrumarea Christian Aid Ministries Berlin, Ohio 44654 U.S.A. Ediţia I octombrie 2012

În zilele noastre, muzica aprinde mai mult decât inimile. Doar simpla menţionare a subiectului poate da naştere la discuţii care se pot transforma, foarte probabil, într-o controversă. Emoţiile, ideile, opiniile şi versetele din Scriptură pot fi toate aruncate ca într-un creuzet şi amestecate, până când participanţii la discuţii vor începe să fiarbă şi să dea pe deasupra, peste focul aprins. Unii se exprimă asupra subiectului în mod dogmatic, fiind siguri că au dreptate, pe când alţii sunt mai puţin siguri că muzica se poate categorisi ca fiind bună sau rea.

Scopul acestui studiu nu este să stârnească vreo controversă. Şi nici nu mă aştept ca prin acest demers să pun capăt controverselor. Am însă convingerea fermă că orizonturile Scripturii sunt suficient de largi pentru a cuprinde toate aspectele, ceea ce înseamnă că nicio problemă a vieţii nu trebuie tratată fără a lăsa învăţătura Bibliei să ne călăuzească. Scopul acestei lucrări este să privim la câteva din învăţăturile pe care le-am găsit în Scriptură care ne pot ajuta să înţelegem muzica zilelor noastre. Recunosc faptul că înţelegerea mea cu privire la această temă nu este completă şi a avut parte atât de schimbare,
cât şi de curăţire în ultimii ani în care am studiat această temă în lumina Scripturii.
zică nu a fost cel mai mic lucru cu care Dumnezeu şi-a împodobit creaţia. Cum trebuie să fi vibrat universul atunci când toţi fiii lui Dumnezeu au strigat de bucurie, iar stelele dimineţii au cântat împreună! Cât de mulţumit trebuie să fi fost Dumnezeu de închinarea şi lauda adusă prin cântare!

Omul s-a folosit de puterea muzicii, transformând-o într-un agent de stimulare persuasivă a comportamentului uman. Mărturie stau reclamele care folosesc cuvinte rimate, puse sub formă de cântec şi efectele lor comerciale, dar şi rezultatele muzicii rock şi cuvintelor ei. Persoana care doreşte să îi placă lui Dumnezeu şi care îşi potriveşte comportamentul în lumina cerului trebuie să primească îndrumare cu privire la muzică din partea Celui ce a creat muzica. Dumnezeu a dat aceste îndrumări în Cartea Lui.

Autorul acestui tratat atât de necesar se focalizează cu credincioşie pe lumina Cuvântului lui Dumnezeu în ceea ce priveşte muzica zilelor noastre. Această carte edificatoare este fundamentată pe credinţa fermă că noi avem în Biblie îndrumări invariabile cu privire la toate aspectele vieţii.

33
cc,
><
<
Si **.**

Cine are nevoie de acest mesaj care ne poate inspira modul de gândire? Tu, dragă cititorule! Oricine ai fi, oricare ar fi gusturile tale muzicale şi oricare ar fi vârsta ta. Dacă eşti tânăr, ai nevoie de aceste îndrumări bine definite. Părinţi tineri şi mai în vârstă, aveţi nevoie să vă stabiliţi şi să vă menţineţi o poziţie biblică cu privire la muzica pe care o ascultaţi şi la care participaţi.

Ai nevoie de încurajare pentru a cânta măreţele imnuri ale bisericii? După ce vei citi acest mesaj, vei cânta din toată inima Domnului, cu o înţelegere proaspătă. Astfel, tu vei fi binecuvântat şi Dumnezeu va fi glorificat.

LLOYD HARTZLER

MUZICA-UN MOD DE EXPRIMAre >Ti ^unoic

vreun alt adevăr care să-mi fi fost de mai mare ajutor în aflarea călăuzirii Scripturii pentru muzică decât adevărul că muzica este un mod de exprimare. Pentru înţelegerea muzicii ca un mijloc de exprimare trebuie să ne întrebăm de ce cântă oamenii. Răspunsul nu este dificil. Analizând cântările înregistrate în Scriptură, putem vedea motivaţiile de bază şi scopurile cântării. Acestea se aplică atât pentru muzica creştină, cât şi pentru cea necreştină.

în primul rând, oamenii cântă pentru a se închina. Acesta pare a fi scopul fundamental al cântării în Apocalipsa 5:9, 10. Aici avem laudă, adorare şi cinste adusă lui Hristos atât pentru ceea ce este El, cât şi pentru ceea ce a făcut El. Muzica de închinare nu este restrânsă totuşi doar la creştini. Practic, fiecare religie are muzica ei. în Exod capitolul 32 găsim pe copiii lui Israel implicaţi în idolatrie. Ei se închinau la un viţel de aur, o parte a închinării lor incluzând muzica (v. 18).

Oamenii cântă ca să depună mărturie. Mulţi psalmi relatează experienţe şi răspunsuri la experienţe. Acestea sunt de fapt mărturii care spun: „Iată ce mi s-a întâmplat." Din nou, mărturia este motivaţia de bază, atât pentru cântarea creştină,

I h

N

cât şi pentru cea necreştină. De exemplu, cea mai mare parte a muzicii country este o descriere a experienţei personale prin cântare. Lucrul pe care vreau să-1 spun este că omul are tendinţa de a cânta despre lucrurile care i se întâmplă în viaţă.

Oamenii cântă ca să-şi aducă aminte. în Deuteronom 31, Dumnezeu stabileşte acest lucru ca un scop legitim al cântării, cerându-i lui Moise să scrie o cântare care să păstreze pentru generaţiile următoare anumite adevăruri şi anumite evenimente. Din nou, aproape toate culturile au cântece care păstrează amintirea idealurilor, a eroilor şi a marilor evenimente din istoria proprie.

Oamenii cântă pentru a învăţa pe alţii. în Vechiul Testament mulţi psalmi au acest scop, iar în Noul Testament avem porunca directă de a instrui pe alţii prin cântări (Coloseni 3:16). Deşi în muzica laică divertismentul are prioritate în detrimentul instruirii, o mare parte a muzicii necreştine este scrisă pentru a influenţa, a convinge şi a transmite idei.

Toate aceste lucruri pe care le-am menţionat ca şi motive pentru cântare nu sunt limitate la muzică. Prin urmare, putem să ne închinăm, să depunem mărturie, să memorăm sau să învăţăm şi prin alte mijloace decât prin muzică - cel mai evident fiind prin vorbire. Prin urmare, ne putem întreba în continuare: „De ce cântă omul?"

Acest lucru ne conduce la o motivaţie fundamentală a muzicii, care le subliniază pe toate celelalte menţionate mai înainte. Pentru a o înţelege, trebuie să luăm în considerare un aspect pe care muzica îl are în plus faţă de vorbire. Muzica trebuie compusă. Ea nu izvorăşte din interiorul nostru la fel de simplu precum rostirea cuvintelor. Muzica necesită îndemânare, efort şi disciplină.

Datorită acestei dimensiuni a muzicii, de obicei nu se scriu cântări despre lucruri nesemnificative. Putem cânta despre

lucruri mărunte, dar doar pentru că am văzut în ele ceva semnificativ. Cu alte cuvinte, acele lucruri care înseamnă cel mai mult pentru inima omului vor fi lucrurile despre care omul va dori cel mai mult să cânte. Deoarece omul cântă despre lucrurile care au cea mai mare semnificaţie pentru el şi pentru că muzica necesită efort şi disciplină, el pune ceva din fiinţa lui în cântecul lui. De aceea, muzica devine nu doar un mod de exprimare, ci şi o expresie a ceea ce este semnificativ pentru om.

Până în acest punct am privit lucrurile din interior. Am putea rezuma spunând că ceea ce este în inima omului, ceea ce el preţuieşte, ceea ce crede şi faţă de care are sentimente adânci, aceea va fi exprimat cel mai bine prin muzică.

Acum să schimbăm direcţia. Dacă omul exprimă prin muzică lucrurile care sunt cele mai semnificative pentru el, atunci putem afla ce este în inima omului ascultând cântecele lui preferate. Dacă în cântec este prostie sau înţelepciune, bucurie sau durere, poftă sau dragoste,

aceleaşi lucruri vor fi descoperite în inima celui care a compus muzica. Atunci când vorbim despre cântarea celor răscumpăraţi, ne referim la cântări care reflectă răscumpărarea experimentată, preţuită şi crezută din toată inima. Când Biblia vorbeşte despre „cântecul celor fără minte" se referă la cântecul ce reflectă prostia experimentată, preţuită şi crezută din toată inima.
Acest principiu prin care putem urmări muzica până la inima omului este adevărat nu doar pentru un individ, ci şi pentru un grup, o adunare, o cultură sau o comunitate.
Muzica este un mod de exprimare al omului. Este o fereastră, un index, un cuprins al unei cărţi care spune nu numai ce se poate găsi în inima omului, dar care spune şi ceea ce este cel mai important pentru el.
c
N
3 a
(x.
A* *n*
rt
x
t

MUZICA ŞI MORALITATEA

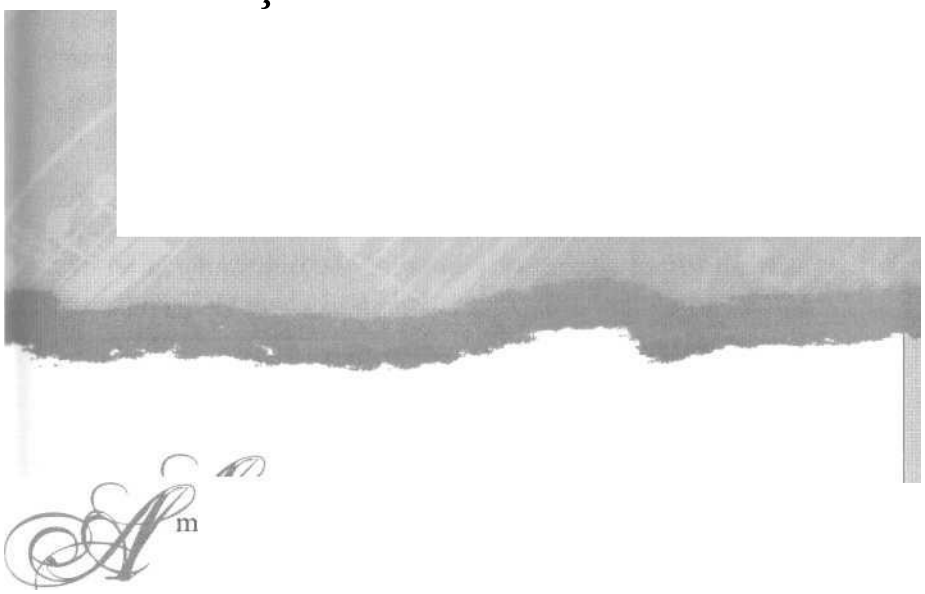

Am

văzut mai devreme că muzica este un mod de exprimare al omului, iar ideile şi idealurile pe isqrejHhul le exprimă prin muzică sunt acelea pe care el le preţuieşte cel mai mult. Aşadar, putem să ne întrebăm: „Are muzica o dimensiune morală?"
Răspunsul este evident dacă luăm în considerare şi celelalte moduri prin care putem exprima ceea ce este în inima noastră. Ne exprimăm pe noi înşine prin cuvintele noastre, acţiunile şi înfăţişările noastre. Sunt acestea chestiuni morale? Oare a declarat Dumnezeu că unele cuvinte sunt greşite iar altele corecte, că unele moduri în care îţi expui înfăţişarea fizică sunt greşite, iar altele sunt corecte? Răspunsul este în mod clar da.
Exprimarea inimii noastre se va supune judecăţii (Matei 12:34-37 şi 2 Corinteni 5:10). Muzica, fiind una din aceste exprimări, are, prin urmare, o dimensiune morală şi trebuie să o examinăm în termeni de bine şi rău, corect şi greşit.
Prin cuvinte şi fapte, neprihănirea sau lipsa de neprihănire pot depinde de diverse lucruri precum contextul sau motivaţia. Dar, cu toate acestea, există o sferă a binelui şi una a răului. Mai mult, există anumite cuvinte şi fapte care sunt rele în totalitate,

m

indiferent de context. La fel stau lucrurile şi cu muzica.
Ştiind că muzica are o dimensiune morală, nu înseamnă că ştim unde se află linia de demarcaţie dintre bine şi rău. Dar este important să recunoaştem existenţa unei astfel de linii înainte de a căuta să discernem unde se află.
Chestiunile morale legate de bine şi de rău nu sunt arbitrare. Ele sunt înrădăcinate în caracterul lui Dumnezeu şi, deşi oamenii se pot contrazice asupra lor, ele sunt totuşi la fel de constante precum Dumnezeu. Dumnezeu este drept. El este în totalitate sfânt, pentru totdeauna, aşa că El este, în El însuşi, standardul veşnic al binelui şi răului. „El este Stânca; lucrările Lui sunt desăvârşite, căci toate căile Lui sunt drepte; El este un Dumnezeu credincios şi fără nedreptate, El este drept şi curat" (Deuteronom 32:4).
Prin urmare, dacă vrem să deosebim muzica bună de cea greşită, atunci trebuie să-L cunoaştem pe Dumnezeu. Muzica aflată în acord cu caracterul lui Dumnezeu este corectă. Muzica care nu se potriveşte cu caracterul lui Dumnezeu este greşită, întrebarea pe care trebuie să ne-o adresăm este dacă omul produce astăzi muzică în opoziţie cu caracterul sfânt al lui Dumnezeu. Dacă este aşa, această muzică este greşită şi trebuie să o evităm în acelaşi mod în care evităm toate celelalte lucruri rele.
Aşa cum am arătat, cunoaşterea lui Dumnezeu este cel mai sigur mod de a deosebi binele de rău. Şi cum îl putem cunoaşte pe Dumnezeu? Dumnezeu S-a descoperit pe Sine în mod verbal, prin Biblie, şi în mod personal, prin Fiul Său. Cele două moduri sunt inseparabile. Biblia declară că persoana lui Isus este cea mai clară descoperire a Tatălui (Evrei 1:3). Isus spune că Scripturile mărturisesc despre El (Ioan 5:39). Dacă L-am cunoaşte pe Dumnezeu, ar trebui să-L cunoaştem pe Hristos şi Scriptura -Hristos prin Scriptură şi Scriptura printr-o relaţie personală cu Hristos.
Ca şi aplicaţie practică, dacă mesajul muzicii contrazice Biblia, atunci este greşită. Dacă muzica este contrară persoanei lui Isus, atunci este greşită. Testează-ţi muzica - îl poţi imagina pe Isus cântând acea muzică? S-ar bucura Isus să asculte muzica ta preferată?
îmi imaginez deja cum unii aduc aici obiecţia că *Isus* este perceput în moduri diferite, de către oameni diferiţi. Totuşi, această problemă aparţine oamenilor, nu lui Hristos. Lucrul acesta nu-L împiedică pe El să rămână standardul prin care se evaluează muzica unei persoane. Mai mult, acest adevăr întăreşte imperativul de a-ţi face timp să-L cunoşti pe Dumnezeu (prin Hristos şi prin Biblie), ca o temelie pe baza căreia să iei decizii privitoare la bine şi rău.
Discernerea între muzica bună şi cea rea este deseori problematică atunci când există o supraexpunere la muzică. Va fi dificil să fim cinstiţi în deciziile de orice natură atunci când avem păreri foarte solide referitor la ceea ce ne place şi la ceea ce nu ne place şi ne hrănim apetitul din abundenţă.
Deoarece problema luării deciziilor este fundamentală aici, doresc să prezint câteva motive incorecte pe baza cărora se iau adeseori decizii în zilele noastre, referitor la muzică, de către creştini bine intenţionaţi.

1. PRACTICA OBIŞNUITĂ

Practica persoanelor din jur nu este o bază suficientă pentru a lua decizii morale. Nu spunem că ar trebui să ignorăm practica altora, ci doar că nu ar trebui să decidem pe această bază ceea ce este bine sau rău. Un grup, o generaţie, o întreagă cultură se poate rătăci. Dumnezeu a avertizat: „Să nu te iei după mulţime ca să faci rău" (Exod 23:2).
! *
i =5

2. EFECTE IMEDIATE

Nu ar trebui să privim rezultatele imediate ale unei practici specifice ca fiind un temei suficient pentru a determina dacă este ceva bun sau rău. Pot fi cazuri în care, de exemplu, divorţul şi recăsătorirea par mai potrivite decât fidelitatea. Dar acest lucru nu schimbă caracterul lui Dumnezeu, care se pronunţă împotriva adulterului. La fel stau lucrurile şi cu muzica. Sunt unii oameni care admit faptul că o anumită muzică are caracter îndoielnic, dar care declară: „Totuşi funcţionează." Pe termen lung, dacă este greşit ceva, nu va funcţiona.
Nu ar trebui să ne lăsăm înşelaţi de rezultatele imediate. Desigur, efectele muzicii nu ar trebui

neglijate, ca şi cum nu ar avea nicio însemnătate. Dar ele nu constituie o temelie suficientă pe baza căreia să hotărâm moralitatea muzicii.

3. PREFERINŢELE PERSONALE

Am observat deja că gustul nostru pentru muzică ne poate împiedica discernământul. La aceasta doresc să adaug că preferinţele personale, ca şi restul fiinţei noastre, trebuie să se supună lui Dumnezeu. Gusturile se cultivă, noi putând avea apetit atât pentru bine, cât şi pentru rău. Prin urmare, gusturile noastre personale nu sunt o bază suficientă pentru a decide asupra subiectelor morale. Sunt momente când gusturile noastre trebuie să fie reformate.
Nu am atins încă procesul efectiv de luare a deciziilor în chestiuni legate de muzică, dar formarea unor premize corecte este un imperativ în problemele morale.
în concluzie, până în acest punct, putem spune că, în centrul deciziilor noastre morale, trebuie să-L aşezăm pe Hristos şi Scripturile, care pot să descopere caracterul lui Dumnezeu şi care reprezintă pentru totdeauna standardul moralităţii şi temelia pe baza căreia putem face diferenţa între muzica bună şi cea rea.

TESTAREA MUZICII CU AJUTORUL CARACTERULUI LUI DUMNEZEU

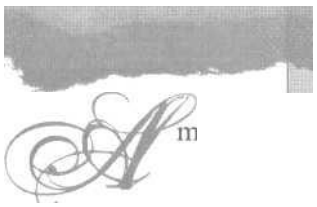

observat că muzica este un mod de exprimare al omului şi că, la fel ca orice alt mod de exp'Krmapg[1], se supune judecăţii pe baza caracterului neprihănit al lui Dumnezeu. în acest capitol doresc să luăm în considerare câteva categorii de muzică aflate în opoziţie cu caracterul lui Dumnezeu. Acestea vor fi categorii generale, nu specifice. Mai târziu, vom privi la caracteristici mai specifice de bine şi de rău în muzică.

1. MUZICA NEEVLAVIOASĂ

Poate părea nepotrivit să spunem că muzica neevlavioasă este opusă caracterului lui Dumnezeu. Dar, de multe ori, sunt uimit de atitudinea creştinilor faţă de muzica din lume. Această chestiune necesită pe bună dreptate atenţia noastră.
Când oamenii sunt lumeşti, ei au credinţe şi valori lumeşti. Acele credinţe şi valori devin temelia scopurilor lor şi a lucrurilor pe care le spun şi le fac. Aceleaşi credinţe şi valori devin fundamentul cântecelor oamenilor din lume.
Pentru că oamenii din lumea aceasta preţuiesc mai mult
2
g
3
< u
N
lucrurile trecătoare decât pe cele veşnice, credinţele lor sunt deformate. Nu doar asta, dar ei se complac într-un mod greşit de gândire, se bucură de neadevăr, lucru reflectat clar şi în muzica lor. Probabil că nu există un alt domeniu mai extins în care promovarea spiritului lumii să apară în cântece decât cel al imoralităţii. Lumii în care trăim îi place să creadă minciunile din această sferă - că a da frâu liber pornirilor aduce fericire, că frumuseţea fizică este cel mai important ingredient al dragostei, că sentimentele senzuale înseamnă dragoste, că imoralitatea nu are nicio consecinţă - şi lista poate continua. Acestea sunt lucruri pe care lumea ar vrea să le creadă. Plăcerea pentru această nebunie este demonstrată de numărul mare de cântece care tratează acest gen de „dragoste".
Pune aceste credinţe şi valori lumeşti în lumina caracterului lui Dumnezeu. Cum vede El gândurile, atitudinile şi dorinţele exprimate prin muzica de succes a culturii noastre? I-ar plăcea lui Isus aceste lucruri? Răspunsul este evident. Dumnezeu urăşte neadevărul.

Cum ar mai putea atunci creştinii să se bucure de muzica lumească?

2. MUZICA CU DOUĂ FEŢE

în Amos 5 şi 6, Dumnezeu demască ipocrizia copiilor lui Israel. Ei trăiau în păcat, dar continuau să aducă „închinare", inclusiv închinare prin cântare. Cuvintele usturătoare ale lui Dumnezeu declară atitudinea pe care El o are faţă de o astfel de ipocrizie. „Eu urăsc, dispreţuiesc sărbătorile voastre, şi nu pot să vă sufăr adunările de sărbătoare! Când îmi aduceţi arderi de tot şi daruri de mâncare, n-am nici o plăcere de ele; şi viţeii îngrăşaţi pe care-i aduceţi ca jertfe de mulţumire nici nu Mă uit la ei. Depărtează de Mine vuietul cântecelor tale; nu pot asculta sunetul alăutelor tale! Ci dreptatea să curgă ca o apă curgătoare, şi neprihănirea ca un pârâu care nu seacă niciodată!" (Amos 5:21-24). Oamenii lumeşti nu pot aduce o închinare acceptabilă!

Este adevărat că israeliţii au mers dincolo de stilul normal al psalmilor, adăugând instrumente inventate de ei, dar ofensa principală a fost în mod clar ipocrizia. Ei încercau să pară neprihăniţi în timp ce trăiau lumeşte.

Astăzi sunt multe grupuri şi persoane a căror muzică este la origine necreştină în toate aspectele, dar care, în mod ocazional, scot câte un album de muzică gospel, poate chiar câte unul de imnuri creştine. Nu este scopul meu să devin un judecător al inimilor oamenilor şi nici nu insist că trebuie să ne asigurăm de devotamentul spiritual al fiecărui cântăreţ pe care-1 ascultăm. Dar oare nu ar trebui să ne conformăm standardelor lui Dumnezeu cât de mult posibil?

Dacă ştim că o formaţie cântă cântece lumeşti şi duce o viaţă lumească, cum ne putem bucura de albumul lor de imnuri, indiferent de cât de spiritual ar suna el? Se armonizează muzica lor cu caracterul lui Dumnezeu, care dispreţuieşte atât de mult ipocrizia? S-ar bucura Isus de o astfel de muzică?

3. MUZICA AMESTECATĂ

Prin „muzică amestecată" mă refer la muzica în care se amestecă elemente lumeşti cu elemente de muzică evlavioasă. Deşi în studiul nostru nu am identificat încă aceste elemente, cred totuşi că putem recunoaşte aceasta ca fiind o categorie de muzică a zilelor noastre şi care se află în opoziţie cu caracterul lui Dumnezeu.

Nu este niciun secret că termenul „creştinism", aşa cum este el uzat şi abuzat, creează uneori o stare de confuzie. Creştinul modern, în aparenţă, îl poate avea în acelaşi timp şi pe Hristos, şi lumea. El poate merge la biserică, la care poate fi membru cu toate drepturile, în timp ce participă şi la plăcerile şi obiceiurile

N O*
o
a
3

vremurilor lui. Acesta este creştinism amestecat. Iar muzica pe care o numesc „muzică amestecată" este muzica unui astfel de creştinism.

Exemplul pe care îl voi da poate fi înţeles greşit de unii şi va lăsa unele întrebări fără răspuns, dar se potriveşte în acest loc. Atunci când muzica rock a apărut în ţara noastră [în Statele Unite ale Americii, (n. trad.)], era în mod clar muzică lumească. Cei ce au dezvoltat rock-ul aveau un mesaj clar, iar creştinii l-au respins aproape în totalitate ca fiind o muzică greşită. Totuşi, muzica rock a progresat şi a format diviziuni şi subdiviziuni, ajungând să fie cunoscută sub o mulţime de forme, iar creştinii care se adăpau din plăcerile lumeşti s-au adăpat şi din această sursă. Rezultatul este un amestec. Acest amestec vine sub forma amestecării cuvintelor bune cu muzica rock, iar uneori influenţele sunt vizibile chiar şi în mesaj.

Nu vreau să sugerez prin „muzică amestecată" că este greşit să amesteci diferite forme de muzică (cum ar fi imnurile cu muzica gospel) sau că formele noi sunt păcătoase. Vreau să spun că un creştinism lumesc va produce muzică amestecată. Şi mai mult, această muzică amestecată va sta înaintea lui Dumnezeu exact ca şi creştinismul amestecat - în contradicţie cu caracterul lui Dumnezeu şi ca un lucru dezgustător.

Vreau să repet că standardul pentru bine şi rău este reprezentat pentru totdeauna de caracterul

lui Dumnezeu. De aceea, pe baza acestui standard, creştinii trebuie să ia deciziile morale în ceea ce priveşte muzica. Socotindu-L pe Dumnezeu ca şi standard, ajungem să ne dăm seama că liniile de demarcaţie nu se vor aplica strict între secular şi religios, ci este necesar să se traseze chiar şi în interiorul a ceea ce se consideră azi a fi muzică creştină. Fie ca să-L cunoaştem mai mult pe Dumnezeu pentru ca să putem vedea toate lucrurile mai clar.

CE SE POATE SPUNE DESPRE MUZICA IM J INE?

. aici am observat că, în zilele noastre, creştinii sunt confruntaţi cu muzică greşită din punct de moral - adică acel gen de muzică prin care se exprimă spiritul laic şi se contrazice caracterul lui Dumnezeu, fiind astfel negativ.

Această exprimare a răului se regăseşte cel mai mult în cuvintele cântecelor. Unii oameni au susţinut că *doar* cuvintele au semnificaţie morală. Muzica în sine, spun ei, este amorală: nu poate fi clasificată ca fiind bună sau rea din punct de vedere moral. Vreau să sugerez că o astfel de categorisire evită o tratare corectă a subiectului.

Cei care studiază muzica înţeleg că ea are un limbaj propriu. Un compozitor serios este interesat să scrie muzică prin care se comunica clar, structurând melodia şi acordurile pentru a fi expresive, şi care sprijină tema pe care o comunică. Un compozitor de muzică clasică înzestrat, de exemplu, poate descrie prin muzică anumite anotimpuri, anumite stări ale vremii, precum şi anumite păsări sau animale. El poate crea stări şi sugera anumite idei. Toate acestea le poate face numai prin muzică, fără a se folosi de cuvinte.

<
O
N

De obicei, muzica clasică tratează teme nobile, dar muzica, în general, poate fi expresivă până la cele mai comune teme, dispoziţii, idei şi fapte.

Atunci când muzica rock, de exemplu, era în faza de formare, temele ei principale erau sexul, protestul şi deziluzia. Muzica era potrivită acestor teme prin *însăşi concepţia ei.* Nic Cohn, el însuşi un fan al muzicii moderne, scrie:

Ceea ce era nou în această muzică era agresivitatea ei, sexualitatea ei, zgomotul ei fără limite, toate acestea venind din ritmul ei. Era vorba de un ritm mai intens şi mai gălăgios decât orice alt ritm dinaintea lui, pur şi simplu pentru că era amplificat.[1]

Spunem cu tărie că muzica are în sine o dimensiune morală. Există o muzică anume, care în ea însăşi, fără a lua în calcul şi cuvintele, este în contradicţie cu caracterul lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, Isus ar întoarce spatele unei astfel de muzici, socotind-o ca fiind nepotrivită moral şi contrară neprihănirii.

Mă întorc la termenul „muzică amestecată" din capitolul anterior. Din nefericire, este adevărat că mulţi „creştini" au luat versuri lăudabile - chiar şi cuvinte din Scriptură - pe care le-au pus pe o melodie care iniţial a fost compusă de oameni lumeşti pentru a exprima desfrâul. Această amestecare reprezintă o confuzie morală. Mi se pare de neconceput să mi-L imaginez pe Isus şezând cu ucenicii, rânjind şi dând din cap pe melodii ale muzicii pop-gospel din zilele noastre, chiar dacă ar folosi cuvinte lăudabile. Amestecul cuvintelor sfinte cu o astfel de muzică este incompatibil cu adevărul Scripturii. „Ce înţelegere poate fi între Hristos şi Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios?" (2 Corinteni 6:15).

Sunt unii care ar putea obiecta la cele spuse, argumentând că obiecţiile aduse muzicii pop se datorează faptului că este vorba despre o muzică nouă. Un argument obişnuit este că muzica introdusă de Martin Luther, pe care noi o apreciem acum, provine din barurile de pe vremea lui şi că aproape orice schimbare în muzică a întâmpinat la început rezistenţă din

partea bisericii, ajungând ca, până la urmă, să se obişnuiască cu ea.
Formarea unei păreri corecte despre muzica lui Martin Luther, precum şi despre perspectiva bisericii asupra muzicii ultimelor secole este cu siguranţă dincolo de scopul studiului de faţă. Putem spune că astfel de argumente, în cel mai bun caz, ignoră imaginea de ansamblu.
Pentru a explica ideea că anumite tipuri de muzică sunt greşite din punct de vedere moral (idee fundamentată pe faptul că, separat de versuri, Isus ar avea obiecţii faţă de anumite tipuri de muzică în sine), aş dori să analizăm legătura dintre degenerarea culturală şi anumite caracteristici ale muzicii. Misionarii care au ajuns la triburile necivilizate de pe diferite continente au vorbit adeseori despre muzica acestor triburi. Următoarele caracteristici sunt evidente în mod aproape universal:

1. Ritm puternic şi constant;
2. Instrumentaţie intensă sau totală;
3. Structură repetitivă (cu puţină sau nicio variaţie);
4. „Control simpatetic al trupului."[2] (Se referă la faptul că muzica poate lua controlul asupra trupului sau funcţiilor trupului, în anumite cazuri persoana ajungând capabilă să facă lucruri pe care altfel nu le-ar face din punct de vedere fizic);
5. Captivarea minţii;
6. Canal de acces pentru duhuri rele.

Principalul meu scop în menţionarea acestor lucruri este să arăt că există o muzică prin care se demonstrează îndepărtarea de Dumnezeu.

o'
2 3
j'
oi
w c
y
N
p

Să ne întoarcem la argumentul anterior. Fiind un mod de exprimare al omului, muzica este o fereastră înspre inima lui. Principiul acesta este adevărat nu numai pentru o persoană, ci, la fel de bine, şi pentru o cultură. Dacă un om este bun sau rău sau un amestec de bine şi rău, modul în care se va exprima va fi la fel, inclusiv în ceea ce priveşte muzica lui. Când o cultură este rea, bună sau amestecată, atunci şi muzica ei va fi la fel. Scriptura ne spune că, în zilele de pe urmă, răutatea se va înmulţi. Oamenii răi şi seducători vor deveni din ce în ce mai răi. Dacă răutatea din zilele de pe urmă va fi mai mare decât oricând înainte, acest lucru va conduce la concluzia că modurile de exprimare ale inimii omului vor fi, în mod asemănător, tot mai rele, inclusiv muzica. Adăugaţi la caracteristicile enumerate mai sus posibilităţile tehnice de amplificare şi sistemele electronice de sunet disponibile în zilele noastre şi putem astfel înţelege de ce muzica din zilele noastre a ajuns de neegalat în depravare morală.
Până în acest moment m-am referit cel mai mult la muzica rock atunci când am vorbit despre sfera muzicii greşite din simplul motiv că acest gen de muzică ne oferă cele mai evidente semne ale muzicii greşite. Totuşi, muzica rock nu este singurul gen de muzică la modă în zilele noastre, aşa că se pot pune, pe bună dreptate, întrebări precum următoarele: Ce se poate spune despre muzica la modă azi sau muzica country? Dar despre instrumentele muzicale? Acestea sunt întrebări pertinente. în capitolul următor doresc să privim împreună la un alt set de linii călăuzitoare care ne pot ajuta în luarea deciziilor referitoare la muzică.
Lucrul care doresc să-1 exprim cu tărie în acest moment este că, în sine, muzica are o dimensiune morală. Şi datorită acestui lucru, trebuie să exercităm discernământ biblic nu doar în ceea ce priveşte versurile, ci şi în ceea ce priveşte melodia.

TESTAREA MUZICII DUPĂ PUTEREA EI DE ATRACŢie

testarea muzicii pe baza caracterul lui Dumnezeu, am putut observa că există o muzică i o muzică greşită. Muzica bună am putea spune că este muzica pe care Isus ar aprecia-o, iar muzica greşită ar fi aceea căreia El i-ar întoarce spatele. Dar am observat şi faptul că nu toată muzica este uşor de deosebit ca fiind corectă sau greşită, iar unele tipuri de muzică ce se pretind a fi creştine nu sunt în deplină armonie cu Hristos.

Acest din urmă caz este cel asupra căruia vreau să ne îndreptăm atenţia în această parte a studiului nostru. Vreau să explic un test simplu, pe care ar trebui să-1 treacă orice tip de muzică evlavioasă. Din nou, mă gândesc în mod special la muzica la care se raportează în mod direct credinţa noastră. Afirm prin aceasta că o mare parte a muzicii „creştine" din zilele noastre nu trece acest test.

Ca fiinţe umane, noi suntem alcătuiţi din duh, suflet şi trup. Deşi nu găsim în Biblie o analiză detaliată a omului din această perspectivă, aceste trei dimensiuni sau nivele ale fiinţei umane sunt menţionate în 1 Tesaloniceni 5:23 şi sunt descrise în mai multe feluri. în general, cercetătorii Bibliei înţeleg că duhul

y
p

omului cuprinde conştiinţa şi **capacitatea** de închinare, sufletul include mintea, voinţa şi emoţiile, precum şi personalitatea fundamentală a **omului,** iar **trupul,** desigur, este partea fizică a omului cu cele cinci simţuri ale lui.

Am menţionat această alcătuire întreită a fiinţei umane deoarece muzica evlavioasă are elemente care apelează la fiecare nivel. Duhul nostru răspunde aspectelor devoţionale ale muzicii. Putem să ne închinăm fie cântând noi înşine, fie ascultând muzica altora în care acest element devoţional este prezent. Devoţiunea sau închinarea vine din inima celui ce cântă, astfel că toţi cei ce ascultă pot răspunde cu duhul lor la acest aspect al muzicii. împreună cu aceasta, duhul răspunde adevărului transmis de muzică - închinarea nu este niciodată separată de adevăr. Adevărul din muzică stârneşte duhul omului.

Sufletul răspunde cel mai mult la conţinutul intelectual, artistic şi emoţional al muzicii. Noi observăm şi înţelegem cu mintea noastră ceea ce se comunică şi cum se comunică prin cântare. Cu emoţiile noastre simţim temele şi ideile aşa cum sunt transmise prin versuri şi sprijinite de muzică. Astfel că, în muzica creştină, sufletul înţelege, apreciază şi este mişcat.

Şi trupul răspunde la muzică. Pentru că trupul este fizic, el răspunde la aspectele tangibile - ritm şi volum. Chiar şi în cântarea imnurilor în care ritmul şi volumul sunt foarte reduse, se poate întâmpla ca o persoană să bată ritmul în mod inconştient cu mâna sau piciorul. Trupul răspunde la aspectele tangibile ale muzicii.

Prin descrierea aceasta doresc să menţionez că, deşi noi am separat cele trei nivele care compun fiinţa umană de dragul studiului, de fapt, noi funcţionăm ca un întreg sau un tot unitar, închinarea în duh, de exemplu, nu este separată de înţelegere. Apostolul Pavel a precizat în mod explicit că, în cântarea creştină, duhul şi mintea trebuie să lucreze împreună (1 Corinteni 14:15).

Doresc să afirm că muzica creştină se va adresa într-o
anumită ordine diferitelor nivele de percepţie ale omului. Atunci când această ordine este corectă, muzica îşi va manifesta cea mai puternică chemare către duhul omului şi cea mai mică atracţie către trup.

Fundamentez această credinţă în mare măsură pe metoda lui Dumnezeu de a evalua modurile în care noi ne exprimăm, în orice lucru pe care-1 facem, Dumnezeu consideră că duhul lăuntric, din care izvorăsc faptele, este cel mai important. „Eu, Domnul, cercetez inima, şi încerc rărunchii, ca să răsplătesc fiecăruia după purtarea lui, după rodul faptelor lui" (Ieremia 17:10). Accentul pe care Dumnezeu îl pune pe spiritul lăuntric al omului îmi spune că acesta ar trebui să aibă prioritate în orice mod de exprimare creştină.

Se pot face numeroase observaţii pe baza acestei ordini corecte a nivelelor fiinţei umane la care se adresează muzica.
în primul rând, putem vedea că lumea are tot felul de alte aranjamente pentru ca muzica ei să exercite atracţie. Muzica dată la volum mare şi care este foarte ritmată amplifică atracţia adresată trupului. Muzica prin care se apelează la emoţii sau care accentuează dimensiunea artistică se adresează în cea mai mare parte sufletului omului.
înţelegerea ordinii corecte în care muzica se adresează diferitelor nivele ale percepţiei ne ajută să arătăm respect sfânt acolo unde elementul artistic este sărac. Deoarece duhul lăuntric al omului are prioritate, persoana care are o inimă devotată lui Dumnezeu poate cânta mai slab din punct de vedere artistic şi totuşi, cântarea ei să fie acceptată înaintea Domnului. Cu siguranţă, acest lucru nu ar trebui să fie un îndemn la lenevie. Dimensiunea artistică a muzicii are un loc legitim, dar în muzica prin care ne exprimăm credinţa acest aspect este subordonat dimensiunii devoţionale.
Putem observa că, atunci când nivelele de percepţie ale muzicii nu sunt în ordinea corectă, apare confuzia; cu cât această
Iffi
ordine este mai inversată, cu atât este mai mare confuzia. Sunt oameni care iau apărarea muzicii care se adresează prioritar nivelului fizic al omului (cu tobe şi sunete stridente) sau cea care apelează la nivelul emoţional (cu vibraţii şi ţipete), motivând că aceste genuri de muzică atrag oamenii. Cei cărora le place muzica gospel recunosc în mod deschis că muzica lor nu este cea mai bună muzică, dar susţin că oamenii vin să-i asculte şi astfel oamenii aud Evanghelia şi chiar se convertesc.
Deşi nu spun că oamenii nu se pot converti niciodată în acest fel, pun totuşi la îndoială atât modul de argumentare, cât şi rezultatele presupuse. Este adevărat că mulţi oameni răspund la muzica pop-gospel, country, gospel contemporană sau gospel rock. Sunt şi oameni care răspund bine la muzica de înaltă pregătire datorită accentului pus pe aspectul artistic. Dar în toate acestea, cine ştie dacă ascultătorii răspund la muzică sau la mesaj? Atunci când muzica se adresează cu prioritate trupului sau sufletului, cum putem şti dacă duhul poate măcar auzi chemarea adevărului?
Un studiu realizat despre adolescenţi şi muzica pe care o ascultă a fost publicat în revista *Psychology Today* sub titlul „Se datorează sunetului."[3] Cercetătorii au constatat că 70% dintre adolescenţi spun că evaluează cântecele după sunet mai degrabă decât după cuvinte. Cei mai mulţi, de fapt, nici nu ştiu cuvintele cântecelor lor preferate.
Cred că atunci când o melodie cu un aranjament muzical greşit este folosită pentru a prezenta Evanghelia, nu putem fi siguri de sinceritatea celor ce răspund la o astfel de muzică, îmbrăcarea Evangheliei într-o formă artistică ce se adresează cu precădere firii pământeşti şi emoţiilor, fie că este vorba despre muzică sau predicare, este motivul care limitează puterea Evangheliei. Cu alte cuvinte, aceia care sunt conduşi la Hristos în urma unui demers de natură emoţională vor fi îndepărtaţi de Hristos tocmai de aceste emoţii.
în timp ce obiectez faţă de muzica „creştină" care vibrează, bate şi ţipă sau şopteşte după moda lumii, vreau să exprim câteva cuvinte de avertizare care să aducă un echilibru. Sunt momente când o persoană poate să facă o mărturie sinceră referitoare la Hristos şi totuşi, datorită ignoranţei şi imaturităţii, să fie lipsită de consecvenţă. Nu putem decide întotdeauna cât de mult sunt prezente aceste lucruri la cântăreţii populari de muzică gospel şi în muzica lor. Ceea ce vreau să arăt însă este faptul că muzica adresată trupului şi emoţiilor sau care abundă în elemente artistice este inconsecventă cu Evanghelia lui Isus Hristos şi văzând o astfel de inconsecvenţă, ar trebui, fără niciun regret, să evităm o astfel de muzică.
t

INSTRUMENTELE MUZICALE Şl NOUL TESTAMEnt

Mă apropii de această parte a studiului nostru cu oarecare teamă. Ştiu că sunt păreri diferite referitoare la folosirea instrumentelor muzicale, că nu avem nicio referinţă noutestamentară care să interzică sau care să poruncească folosirea instrumentelor muzicale şi că propriile

eforturi de a studia acest aspect au lăsat în urmă întrebări fără răspuns. Dar personal am avut dorinţa de a privi cu onestitate şi grijă asupra acestui subiect având inima deschisă faţă de Duhul adevărului, ca acolo unde sunt mărginit sau incorect, El să mă poată învăţa.
Spun de la bun început că anabaptiştii şi-au asumat, istoric vorbind, o poziţie împotriva folosirii instrumentelor muzicale în închinare, poziţie care cred că este bună şi pe care trebuie să o păstrăm fără părere de rău.
Dar spunând acest lucru, trebuie, de asemenea, să mărturisesc faptul că unele argumente folosite împotriva folosirii instrumentelor muzicale au contribuit, după părerea mea, mai degrabă la slăbirea poziţiei noastre decât la întărirea ei. De dragul clarităţii şi a păstrării unui spirit deschis, doresc să menţionez aici câteva dintre aceste argumente.
u
w
în primul rând, unii afirmă că instrumentele muzicale sunt greşite din punct de vedere moral, că sunt păcătoase sau că vin de la cel rău şi că acestea au fost aduse în închinarea evreilor de la păgâni.
în încercarea de a reconcilia această părere cu locul proeminent al instrumentelor muzicale în Vechiul Testament, un al doilea argument este adus, şi anume că instrumentele muzicale au fost tolerate de către Dumnezeu datorită ignoranţei oamenilor sau a „împietririi inimii" lor, în mod asemănător cu acceptarea divorţului.
Susţinătorii acestor argumente invocă de obicei Amos 6:5, unde Dumnezeu pronunţă o sentinţă asupra acelora care „aiurează în sunetul alăutei, se cred iscusiţi ca David în instrumentele de muzică" [sau *inventaţi instrumente de muzică pentru voi, precum David,* versiunea KJV şi Biblia Fidela 2010, (n. trad.)]. în esenţă, argumentul este că David poartă vina pentru folosirea instrumentelor în închinarea din Vechiul Testament. Dumnezeu nu era mulţumit de acest lucru, dar a decis să-1 treacă cu vederea.
Trebuie să recunosc faptul că unii din cei care susţin acest punct de vedere sunt bărbaţi mai în vârstă şi mai învăţaţi decât mine şi pe care îi respect. în acelaşi timp, trebuie să spun cu onestitate că aceste argumente mă deranjează pe motiv că nu le pot armoniza cu adevărul biblic.
Instrumentele muzicale erau o parte importantă a închinării veterotestamentare. Nu putem nega acest lucru. Nu doar atât, dar cred că, dacă suntem cinstiţi, trebuie să spunem că ele au fost folosite cu aprobarea şi binecuvântarea lui Dumnezeu. Să sugerăm că instrumentele muzicale ar fi greşite şi că, totuşi, Duhul Sfânt al lui Dumnezeu a inspirat psalmistul să scrie Psalmul 150 mi se pare a fi o contradicţie grosolană. Este adevărat că anumite practici precum divorţul au fost permise de către Dumnezeu în vremurile de împietrire. Dar niciunde în Biblie nu mai găsim instrumentele muzicale aşa de folosite ca parte integrantă în închinarea adusă lui Dumnezeu aşa cum apar în acest psalm sau în alţii.
Referitor la David şi instrumentele muzicale, este adevărat că el a fost un conducător în multe privinţe. în 2 Corinteni 29:25 vedem că „astfel era porunca Domnului, dată prin proorocii Săi." Acest verset nu ne dă nicio indicaţie că practicile păgâne ar fi slujit de model pentru muzica evreiască, ci arată, din contră, că David a rânduit toate aceste lucruri după porunca Domnului.
Dacă pasajul din Amos este examinat în contextul lui, se vede că vorbeşte în primul rând nu despre instrumente muzicale, ci despre ipocrizie şi lux. Israeliţii trăiau în păcat şi excese pe care le acopereau cu jertfe, adunări solemne şi muzică. Dumnezeu se pronunţă asupra acestei stări de fapt prin cuvinte terifiante: „Eu urăsc, dispreţuiesc sărbătorile voastre, şi nu pot să vă sufăr adunările de sărbătoare! Depărtează de Mine vuietul cântecelor tale; nu pot asculta sunetul alăutelor tale!" (Amos 5:21, 23). Deşi ei erau inconsecvenţi în jertfele şi muzica lor, păcatul lor principal era mai profund.
Studiind tema instrumentelor muzicale în Vechiul Testament, am ajuns să cred că ele au fost folosite în închinare cu acordul şi îndrumarea lui Dumnezeu. (Observaţi că nu este vorba doar despre un simplu acord, ci şi de îndrumare. Totuşi, ar fi greşit să se considere că aprobarea lui Dumnezeu este făcută *la întâmplare* pentru un instrument anume sau pentru toate instrumentele pe care le foloseau în vremea lor.)
Există însă vreun pasaj în Noul Testament care să ne arate o schimbare de direcţie în această

privinţă? Cu alte cuvinte, a spus Isus referitor la muzică: „Este scris... dar Eu vă spun că ...?" Un răspuns superficial ar fi: „Nu." Dar cred că o cercetare mai atentă ne va conduce la un răspuns diferit.
Instrumentele muzicale în Vechiul Testament nu reprezentau ceva anume în ele însele. Folosirea lor şi valoarea pe care o aveau
C
N
WS
3
El
ca 3
u w
in ot, w
7,
5 y
N
2
erau în relaţie cu ceva ce se afla dincolo de ele, dincolo chiar şi de muzică. Ele erau folosite în *închinare.* A dat Isus îndrumări pentru închinare? A introdus El dimensiuni noi închinării, care urmau să fie diferite de cea din Vechiul Testament?
Răspunsul este în mod clar: „Da."
Vorbind cu femeia samariteancă, Isus spunea: „Dar vine ceasul, şi acum a şi venit, când închinătorii adevăraţi se vor închina Tatălui în duh şi în adevăr; fiindcă astfel de închinători doreşte şi Tatăl" (Ioan 4:23).
Nu am capacitatea de a explica toate diferenţele dintre sfinţii Vechiului Testament şi cei din Noul Testament, dar ştiu că, în timp ce sfinţii Vechiului Testament au avut parte de anumite experienţe de natură spirituală, regenerarea spirituală este o experienţă noutestamentară. Şi, conform cu aşteptările Tatălui, regenerarea spirituală ar avea un efect şi asupra închinării.
Dacă luăm în considerare închinarea veterotestamentară, putem observa imediat că ea are o dimensiune tangibilă, bine conturată. Era un templu foarte vizibil (observaţi contextul învăţăturii lui Isus în Ioan 4), cu ceremoniile lui, jertfele şi locaşul sfânt. Sângele era stropit la modul literal pe obiecte şi pe oameni, pentru sfinţire. Aurul, tămâia, pâinea şi alte materiale au contribuit, după o rânduială strictă, la închinare. Cântarea veterotestamentară, în perfect acord cu acest sistem, s-a folosit şi a accentuat aspectele tangibile ale muzicii - instrumentele în particular.
Toate aceste lucruri erau folosite ca *ajutoare* necesare sfinţilor din Vechiul Testament în răspunsul pe care trebuiau să-1 dea lui Dumnezeu. Dar schimbarea produsă în modul de închinare între Vechiul şi Noul Testament, de la tangibil la spiritual, afectează aproape toate aspectele închinării. Noi nu mai avem un templu făcut de mâini omeneşti. Nu mai avem jertfe, nici sânge stropit şi nici tămâiere. Realităţile spirituale care înlocuiesc aceste lucruri sunt cu mult mai bune.
într-adevăr, lucrurile tangibile erau temporar valabile; doar până ce realităţile spirituale urmau să devină disponibile.
Cred că instrumentele muzicale aveau o funcţiune foarte legitimă în închinarea veterotestamentară prin încurajarea, motivarea şi împrospătarea sufletului din afară înlăuntru, întocmai cum funcţionau şi celelalte ajutoare tangibile. Dar spală inima omului în sângele lui Isus şi umple-1 cu Duhul Sfânt al lui Dumnezeu şi el va avea o melodie lăuntrică ce se înalţă din duhul lui şi care nu are egal în Vechiul Testament. Duhul Sfânt al lui Dumnezeu încurajează, motivează şi împrospătează duhul omului dinlăuntrul lui, făcând posibilă lauda la adresa lui Dumnezeu într-un fel în care niciun instrument tangibil nu o putea face, aşa că el se va închina cu adevărat „în duh şi în adevăr".
Pe baza acestei schimbări în închinare, de la Vechiul la Noul Testament, de la nevoia de ajutoare tangibile la a fi motivat de Duhul, eu cred că *muzica fără acompaniament instrumental este cea mai folositoare închinării.*
Revenind la cele trei dimensiuni ale fiinţei umane cărora muzica li se adresează, ne putem

aduce aminte că muzica de închinare ar trebui să se adreseze cel mai mult duhului. O mare parte a muzicii creştine contemporane foloseşte o abundenţă de instrumente, dar acest lucru poate contribui doar la dimensiunea tangibilă şi poate la cea artistică a muzicii. Trupul şi sufletul pot răspunde la o astfel de muzică, dar ce se poate spune despre duhul omului? Aşa că, într-o epocă în care ar trebui să ne focalizăm mai mult pe dimensiunea spirituală, mulţi ajung să revitalizeze aspectele tangibile ale închinării dintr-o epocă apusă.
în acord cu această perspectivă asupra instrumentelor muzicale, un părinte bisericesc a scris:
Noi [creştinii] folosim o singură „orgă" sau un singur „instrument", şi anume, Cuvântul păcii cu care-L onorăm
N
r.

H U
W
Oi W
JZ
5
< u
N
pe Dumnezeu, nu cu vechile psaltiri, trâmbiţe, tobe, chimvale sau cavale (Clement Alexandrinul, 190 d. Hr.).
Altcineva a scris:
Instrumentele erau acceptate în Vechiul Testament datorită slăbiciunii lor, pentru a le stimula mintea şi a-i ajuta să-şi îndeplinească închinarea lor exterioară (Ciprian, 240 d. Hr.).
Killan scrie în cartea lui *The Ancient Church [Biserica Primară]:*
Primii creştini urmau exemplul de la sinagogă. Atunci când cântau laudele Domnului în Psalmi, imnuri şi cântări, melodia lor era rodul buzelor lor. Multe secole după această perioadă, folosirea instrumentelor muzicale era necunoscută în biserică.[4]
Ca urmare a celor spuse mai sus, unii pot obiecta spunând că muzica poate pregăti inima omului pentru închinare. Muzica de orgă, de exemplu, *creează,* o atmosferă de închinare liniştită care îi aduce pe oameni într-o dispoziţie de închinare.
Cine ar nega faptul că muzica poate afecta starea sufletească? Dar nu la acest lucru vreau să mă refer aici. Cred că, deşi muzica ne poate pregăti din punct de vedere emoţional, acest lucru este un ajutor extern care ne poate împiedica pregătirea spirituală. Prin crearea unei atmosfere emoţionale de pace, cerinţele pentru obţinerea păcii lăuntrice pot ajunge să fie ignorate.
Noi trăim într-o vreme în care abilitatea de a ne deschide duhul faţă de Duhul lui Dumnezeu pare să fie aproape pierdută, în mod inevitabil, atunci când sensibilitatea spirituală este pierdută, este nevoie de tot mai mulţi stimuli externi - nu doar
instrumente muzicale, dar şi clădiri minunate, cruci, lumânări, picturi... şi dintr-odată, nu am ajuns oare înapoi la ajutoarele externe din Vechiul Testament?
Vreau să spun câteva cuvinte care să ne ajute să avem o atitudine echilibrată şi prevăzătoare. Lipsa ajutoarelor externe, a elementelor care ţin de manifestarea exterioară, vizibilă în închinare nu *garantează* închinarea spirituală. Cu alte cuvinte, a cânta doar cu vocea nu înseamnă în mod automat că vom avea închinare prin cântare. Cântarea spirituală care conduce la închinare este motivată de Duhul lui Dumnezeu.
înţeleg că prin acest scurt studiu am lăsat multe lucruri nespuse. Dar ca să recapitulez ceea ce am spus, voi enunţa câteva principii. Instrumentele muzicale, fiind fără viaţă, fac ca muzica să se adreseze mai puternic trupului şi, uneori, sufletului, dar nu duhului. Astfel, prin natura lor tangibilă, acestea devin nişte cârje pentru închinătorii împovăraţi din punct de vedere spiritual. Cântarea fără acompaniamentul instrumentelor muzicale este sprijinită atât de către practica Bisericii Primare, cât şi de către principiile noutestamentare ale închinării. în felul acesta, avem o poziţie care trebuie păstrată fără părere de rău.

MUZICA ŞI DIVERTISMENTul

Trebuie să mărturisesc la începutul acestui capitol al studiului nostru că am un număr de

întrebări ins referitor la relaţia dintre muzică şi divertisment. Dar aceste întrebări au mai mult de-a face cu chestiuni mai puţin importante. Aspectele fundamentale par a fi clare şi sunt destul de provocatoare pentru ca lucrurile pe care le scriu să aibă un caracter de o urgenţă majoră împotriva valului crescând al distracţiei muzicale „creştine". Cred că acest lucru reprezintă singura mare zonă de confuzie în muzica zilelor noastre.

Pentru a pune ordine în lucruri încă de la început, trebuie să spun că problema divertismentului cuprinde o arie mult mai largă decât muzica. Cultura vestică este de fapt supraîncărcată cu distracţie şi nu dă niciun semn că s-ar îndrepta spre declin din acest punct de vedere, ci, dimpotrivă, înfloreşte. Muzica este doar o formă de divertisment oferită, motiv pentru care subiectul meu reprezintă doar o faţetă a unei probleme cu multe feţe. Totuşi cred că acest aspect este important. Divertismentul, incluzând şi pofta după distracţie, a căpătat nişte proporţii care mă fac să consider că reprezintă una din ameninţările majore ale creştinismului occidental şi chiar ale civilizaţiei occidentale.

m 5

Dacă această afirmaţie sună ca o exagerare, vă aduc aminte că apostolul Pavel a avertizat de venirea unor vremuri periculoase, folosind următoarele cuvinte pentru a le descrie: „iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea" (2 Timotei 3:1-5). *Iar eu pot accentua afirmând că există pericole extraordinar de grave ce rezultă din înmulţirea poftei după distracţie în zilele noastre.*

Prin această afirmaţie nu vreau să spun (nici eu şi nici apostolul Pavel) că este un lucru greşit să te bucuri de plăcere. Scriptura vorbeşte clar despre plăceri şi desfătări legitime şi corecte. Nu este greşit să te simţi bine. Nu este greşit să râzi. Plăcerea este o capacitate dată de Dumnezeu care ne îmbogăţeşte viaţa. Dar ca şi în cazul altor lucruri din viaţă, plăcerea nu poate deveni un scop în sine. Aşa că, pentru copilul lui Dumnezeu trebuie să existe ceva mai minunat dincolo de distracţie care să pună această latură a vieţii la locul potrivit. „Deci, fie că mâncaţi, fie că beţi, fie că faceţi altceva: să faceţi totul pentru slava lui Dumnezeu" (1 Corinteni 10:31). Creştinii trebuie să-şi aducă în supunere faţă de această învăţătură chiar şi râsul şi momentele în care „se simt bine." Aici este locul în care oamenii din zilele noastre sunt extrem de confuzi. De fapt, chiar sunt înşelaţi fără speranţă de a mai fi îndreptaţi, şi anume în sfera distracţiei muzicale „creştine".

în introducerea lor la *The Gospel Music Encyclopedia [Enciclopedia Muzicii Gospel* (n. trad.)], Bob Anderson şi Gail North scriu:

Autorii acestei cărţi au participat recent la un concert de muzică gospel în Tennessee, iar după reprezentaţie au discutat cu unii dintre cei ce au făcut parte din audienţă. Am întrebat:

— De ce mergeţi la concerte de muzică gospel? Din convingere religioasă?

O femeie de vreo treizeci şi ceva de ani care participase la concert cu soţul şi cei doi copii ai ei ne-a spus câteva lucruri care credem că sunt reprezentative pentru fanii muzicii gospel.

— în primul rând, a spus ea, nu sunt prea multe lucruri pe care le putem face cu întreaga familie în zilele noastre, iar muzica gospel este un divertisment plăcut pentru familie. Copiilor le place această muzică la fel de mult ca şi nouă. Şi să-L lauzi pe Dumnezeu într-un mod distractiv este ceva ce te poate face fericit!

Combinaţia dintre divertisment şi religie este reţeta care face muzica gospel să fie atât de puternică în zilele noastre. Henry Slaughter, unul dintre cei mai populari muzicieni, este copleşit de gradul de acceptare a Evangheliei ca divertisment.

— Este aceeaşi muzică precum cea cântată doar la pian, spune el, dar un stil de muzică le afectează pe toate celelalte: genul country influenţează genul de muzică pop, pop rock şi rock gospel. Am cântat recent într-o biserică din Dallas şi nu am mai fost atât de provocat să cânt muzică rock gospel în întreaga mea viaţă. Şi mi-a plăcut atât de mult. Mesajul este acelaşi, dar tinerii se relaţionează mai mult la acest gen de muzică.

Separe că muzica gospel s-a extins, devenind accesibilă mai multor oameni pe măsură ce noile schimbări au fost integrate.

Jim Hamill din trupa The Kingsmen crede că noile cântece sunt, de fapt, mai relevante decât stilul învechit de genul spectacolelor de divertisment din trecut.

— Acestea sunt mai profunde, spune el, nu atât de siropoase. Este o schimbare care nu este doar mai plăcută, dar şi mai înălţătoare.[5]

N
înainte de a explica obiecţia pe care o am cu privire la prezentarea Evangheliei ca şi distracţie, vreau să comentez mai întâi pe tema muzicii gospel de genul celei din vechile spectacole de divertisment. Sunt de acord că este superficială. Dar trebuie arătat faptul că, în timp ce unii băteau din palme la auzul vocilor bass profunde şi ale celor stridente de tenor, erau alţii, mulţi alţii care simţeau dezgust faţă de o astfel de interpretare muzicală.
Mai mult, sunt sigur că unii adolescenţi care râd atunci când aud o astfel de muzică de divertisment învechită, au o astfel de atitudine nu doar că recunosc că este un creştinism superficial, ci şi datorită faptului că nivelul de divertisment prezentat era elementar şi slab. De asemenea, observ în acest exemplu că oamenii au o capacitate mai mare de a recunoaşte superficialitatea care aparţine altor vremuri. Mă întreb oare cum vor fi văzute vremurile noastre peste douăzeci de ani.
întorcându-ne la presupusul mariaj stabilit între divertisment şi închinare, trebuie să ridic câteva obiecţii serioase. Pentru a-mi expune punctele de vedere în mod succint, spun că *atunci când încercăm să prezentăm Evanghelia în haina divertismentului, în mod inevitabil îi pierdem pe drum puterea.* Afirm la fel ca şi autorii de mai sus că muzica de azi este puternică. Ea mişcă oamenii - la modul literal. Afirm, de asemenea, că muzica de închinare poate fi înălţătoare şi veselă. Vreau să scot în evidenţă faptul că bucuria şi puterea adevăratei muzici spirituale este o specie diferită de divertismentul muzical contemporan care induce emoţie şi mişcare. Unii consideră că o astfel de distincţie necesită o linie foarte fină. La aceasta eu răspund că între cele două este o adevărată prăpastie şi a nu putea face distincţie între ele este un semn al unei lepădări teribile.
Te poţi întreba de ce privesc atât de dezaprobator încercarea de a combina închinarea cu divertismentul?
Trebuie să ne ocupăm puţin de natura divertismentului şi de natura închinării. Să încep prin a cita dintr-o cuvântare ţinută
de George Gallup (un renumit cercetător al opiniei publice din SUA) în 1953 la inaugurarea unui centru de comunicare la Universitatea din Iowa. Printre comentarii incisive despre sistemul educaţional american, el a spus:
Una din cele mai mari ameninţări ale libertăţii lumii este cetăţeanul care doreşte să fie mai multă distracţie decât informaţie... Ţara aceasta se îndreaptă atât de mult spre divertisment încât putem ajunge literal „să murim de atâta râs!"[6]
Preocuparea lui Gallup se baza pe înţelegerea faptului că doze mari de divertisment conduc în mod direct la tocirea capacităţii de gândire. Dacă acest lucru este evident şi lamentabil pentru analiştii seculari ai culturii noastre, cu cât mai mult ar trebui să fie valabil pentru copiii lui Dumnezeu. Totuşi, Gallup nici măcar nu se adresează celor mai grave consecinţe ale excesului de divertisment. Ştim că omul are şi alte nivele ale fiinţei, mai profunde decât psihicul (abilităţile mentale). Omul are şi duh. Dacă excesul de divertisment conduce la amorţirea sau tocirea gândirii, el este cu mult mai nociv pentru duhul omului. La ce altceva s-a referit apostolul Pavel atunci când a scris: „Dar cea dedată la plăceri, măcar că trăieşte, este moartă" (1 Timotei 5:6)? Excesul de divertisment este letal duhului omenesc! Putem înţelege implicaţiile acestui adevăr?
Duhul omului este o „lumină a Domnului" (Proverbe 20:27), ochiul ce-L percepe pe Dumnezeu, urechea ce-L aude pe Dumnezeu. Pe lângă acestea, este şi mijlocul prin care omul se închină lui Dumnezeu, aşa că acel ce se închină lui Dumnezeu „trebuie să I se închine în duh şi în adevăr" (Ioan 4:24). Din acest motiv, ar trebui să ne fie clar de ce adevărata închinare spirituală (în care duhul omului se deschide faţă de Dumnezeu fie pentru a asculta, fie pentru a-L adora) este incompatibilă cu divertismentul (în care spiritului i se aduc cântece de leagăn
u
00
z 5
6
prin hiperstimularea sentimentelor ce oferă plăcere).

în ceea ce priveşte muzica, înşelăciunea duşmanului nostru este nespus de alunecoasă. El a sucit într-atâta minţile oamenilor, încât ei au ajuns să pună semnul egalităţii între energic şi spiritual şi, de asemenea, să categorisească orice lucru lipsit de energie sau entuziasm drept lipsit de viaţă. în acest fel, festivalurile de muzică „creştină" şi concertele din zilele noastre în care se cântă toată noaptea sunt axate pe divertisment, dar glazurate cu versuri creştine pentru a se asigura binecuvântarea lui Dumnezeu. Dacă puneţi la îndoială evaluarea mea referitoare la aceste întâlniri prin care consider că acestea sunt divertisment şi nu închinare, vă provoc să faceţi următorul test de imaginaţie. înlăturaţi glumele dintre cântări, electricitatea, moda şi strălucirea şi orice alt lucru care miroase a industrie de spectacole. Lăsaţi doar oamenii care nu au niciun interes în aprecierea propriei persoane, ci numai dorinţa sinceră de a-L glorifica pe Dumnezeu şi de a-i conduce şi pe alţii la slăvirea Lui. Aţi putea aduna în continuare la fel de mulţi oameni? Ar fi diferită natura serviciului de închinare? Răspunsul este evident. Repet, este o linie groasă şi lată de delimitare între divertisment şi adevărata închinare spirituală; este de fapt o prăpastie.

Cu ceva timp în urmă, A. W. Tozer a scris:

Legănarea ritmică, zâmbetul artificial şi vocea prea bucuroasă trădează religia pământească. A învăţat această tehnică de la televizor... şi îşi aduce prezentarea lumească în locul sfânt pe care o vinde creştinilor suferinzi şi subdezvoltaţi ce caută ceva care să-i amuze în timp ce stau nemişcaţi între limitele moravurilor religioase acceptate.[7]

Am spus deja că, atunci când oamenii încearcă să prezinte Evanghelia sub forma divertismentului, în mod inevitabil îi distrug puterea. Să fiu mai specific. Profesioniştii divertismentului „creştin" muzical cântă cântări de laudă, de devoţiune şi de dragoste la adresa lui Isus. Natura lor distractivă fac aceste cântări să fie ieftine - interpretări superficiale, umbre ale realităţii, dar atât de energice încât ajung să păcălească pe cei mai mulţi. Lauda autentică devine zeflemea uşuratică, închinarea devine o interpretare încărcată de emoţie. Dragostea este redusă la o pasiune scandaloasă. Permiteţi-mi să extind aceste ultime trei afirmaţii.

în închinarea autentică la adresa lui Dumnezeu, există acel simţ al prezenţei copleşitoare a lui Dumnezeu care interzice buna dispoziţie gălăgioasă şi care totuşi umple oamenii cu o bucurie bogată şi respectuoasă ce îndeamnă la plecarea genunchiului. *în adevărata închinare există un sentiment copleşitor al prezenţei lui Dumnezeu.* Devin prea acuzator spunând că dacă această prezenţă copleşitoare a lui Dumnezeu ar fi să descindă asupra adunărilor religioase normale, animatorii înşişi ar fi cei mai şocaţi? Ei înşişi nu intenţionează un astfel de lucru. Ei şi-au conceput programul ca să gâdile şi să aducă buna dispoziţie. Vă spun din nou că este o mare prăpastie între o astfel de atmosferă petrecăreaţă şi bucuria respectuoasă adusă de închinarea prin laudă.

Aproape fiecare cântăreţ-animator de închinare religioasă îşi are propriile cântări de închinare cu voce lentă şi mişcătoare. Instrumentele cântă domol, iar uneori chiar rămân tăcute. Am văzut astfel de feţe solemne, chiar în agonie ale acestor interpreţi sinceri. Iar apoi, cu o uimitoare iuţime, am văzut cum îşi reveneau din acea stare de solemnitate imediat ce reprezentaţia se încheia. Uneori prezentatorul programului avea cutezanţa să comenteze zicând: Nu este uimitor? Iar valurile de aplauze îl asigurau că aşa era. Vă întreb acum: Vi-1 puteţi imagina pe apostolul Pavel (care era şi el un cântăreţ; vezi Faptele Apostolilor 16:25) făcând din psalmii lui de închinare o astfel de reprezentaţie de divertisment? Este o mare prăpastie între închinarea prezentată de aceşti interpreţi care se ridică pe ei înşişi în slăvi şi adevărata închinare a sfinţilor care arată în mod clar spre Domnul căruia I se închină.

Dar poate că cea mai dezgustătoare latură a acestor interpreţi religioşi din zilele noastre vine din încercarea lor de a cânta despre dragostea lor pentru Isus. Oare în cultura noastră am ajuns atât de legaţi de lascivitate încât să nu putem face diferenţa între cântarea fredonată senzual despre Isus şi închinarea sfântă?

Permiteţi-mi să vă mai citez din articolul lui Tozer menţionat mai devreme:

Cultul erotismului afectează în mod serios Biserica... Influenţa duhului erotic este simţită aproape peste tot în cercurile evanghelice. Mare parte a cântărilor din anumite tipuri de întâlniri conţin mai mult romantism decât Duh Sfânt. Atât cuvintele, cât şi muzica sunt menite să ridice nivelul de senzualitate. Hristos este curtat cu o familiaritate care arată o ignoranţă

totală a persoanei Lui. Nu mai este vorba despre intimitatea reverenţioasă a sfântului care se închină, ci familiaritatea neruşinată a iubiri carnale?
Am fost uimit uneori să aflu că jurnaliştii laici recunosc conotaţiile senzuale din închinarea religioasă mult mai repede decât cei ce participă la astfel de întâlniri. Desigur, audienţa „creştină" nu îşi poate permite o astfel de onestitate neprefăcută.
Nu putem oare vedea că iubitorii de religie folosesc aceleaşi tehnici muzicale ca şi cei laici pentru a-şi cânta „dragostea"? Decenţa ne interzice să dăm explicaţii detaliate în acest punct, dar voi aduce totuşi un exemplu. Cu ajutorul electricităţii, cei îndrăgostiţi îşi pot apropia buzele la câţiva centimetri de urechea persoanei iubite pentru a-i şopti şi fredona iubirea. Sunt convins că nu este nicio diferenţă *în felul* în care un bărbat îndrăgostit
nebuneşte de o femeie îşi fredonează dragostea şi modul în care un interpret de divertisment creştin îşi fredonează iubirea pentru „Isus" al lui. Insist spunând încă o dată că este o mare prăpastie între a fi nebun după cineva şi dragoste.
Este adevărat că muzica contemporană gospel este puternică. Dar vă rog să observaţi că puterea ei este diferită de puterea Evangheliei. Ea are puterea de a aduce oamenilor extaz şi veselie. Are puterea de a-i face pe oameni să se simtă bine şi de a uita stresul şi teama. Dar Duhul Sfânt nu are de-a face cu o astfel de muzică pentru a înfăţişa gloria extraordinară a lui Dumnezeu.
Lucrând cu tineri şi vârstnici, am ajuns să cred că o ameninţare majoră pentru creştinii de astăzi nu este muzica laică. Această ameninţare este recunoscută imediat. Adevărata ameninţare este muzica promovată drept muzică creştină de închinare, dar care este de fapt divertisment creştin. Pericolul este cu atât mai mare cu cât nu este considerată a fi o ameninţare. Vă amintesc faptul că apostolul Pavel a avertizat cu privire la vremurile grele în care mulţi au „doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea" (2 Timotei 3:5).
Pavel continuă spunând: „Depărtează-te de oamenii aceştia."
în aceste patru cuvinte, Pavel exprimă scopul articolului meu - de a-i îndepărta pe oameni de ceea ce perverteşte binecuvântata Evanghelie a lui Isus Hristos. Un argument foarte normal adus împotriva a ceea ce am scris mai sus este că, în timp ce unii muzicieni populari se potrivesc acestei descrieri, mulţi alţii sunt creştini autentici care sunt sinceri în muzica lor. Nu este responsabilitatea mea să judec starea spirituală a unor anumite persoane. Sunt întru totul de acord că unii pot fi sinceri. Dar nu văd cum acest lucru poate schimba adevărul celor spuse mai sus sau chemarea de a ne depărta de ei.
Ştiu că a urma învăţătura apostolului Pavel poate duce
<
n
g
5 <
y
N
la situaţii conflictuale. Am simţit şi eu personal acelaşi lucru când, din dorinţa nestăvilită de a-L urma pe Dumnezeu, am renunţat la muzica greşită. Am resimţit din plin acest conflict în învăţăturile pe care le-am dat de atunci. Dar am o strîngere mai mare de inimă decât acest conflict. Cât mi-aş dori o trezire, o înnoire a închinării lui Dumnezeu! în acest fel, deşi apelul meu în acest articol este de a ne depărta de ceva, el se întemeiază pe un apel mai mare de a ne îndrepta spre altceva. Noi îl avem pe Dumnezeu. Dacă L-am putea iubi mai mult decât orice altceva, da, mai mult decât orice fel de muzică, atunci din inima noastră ar izvorî o muzică potrivită pentru cer, potrivită nu datorită perfecţiunii ei, ci datorită naturii ei.

În zilele noastre disputa cu privire la muzică este aproape ca o scenă de luptă. De o parte sunt ostile duşmane, împrăştiate peste tot ca o mare mulţime. Aceste oşti muzicale sunt subtile, puternice şi par de neoprit, invadând părinţii creştini, bisericile şi recrutând pe tineri cu grămada, împotriva acestor mulţimi sunt doar puţini. Mie mi se pare că aceşti puţini sunt la strâmtoare. Ei se află în poziţia de a se ţine strâns de ce este al lor.
întreaga scenă îmi produce un fel de durere sufletească. Această durere este dublă. Văd de o

parte tacticile subtile ale duşmanului - otrava pare atât de atractivă, minciunile sunt atât de credibile, falsul pare atât de real. îmi pare rău pentru tinerii care sunt înşelaţi, dar şi după cei mai în vârstă care sunt prea derutaţi ca să ştie ce trebuie să facă. Aceasta este o parte a durerii mele.
Dar mai este ceva. însăşi poziţia de a fi la „ananghie" în această întreagă poveste mă îndurerează. Mi se pare că, în chestiunea muzicii, nu doar familiile, dar şi adunări întregi au prea adesea impresia că sunt dezavantajate în această luptă. Ne aflăm într-o poziţie defensivă. Ceva din poziţia pe care am
/) oi w oi
g 3 <"
o
N
b
adoptat-o în privinţa muzicii mă face să plâng înlăuntrul meu.
Să lăsăm deocamdată linia frontului şi să ne gândim puţin la muzică.
Omul are capacitatea unică de a cânta. Ştim că păsările „cântă" instinctiv, aşa cum au fost create. Dar ele nu compun. Omul cântă. Ceva dinlăuntrul lui îl face să-şi înalţe vocea şi să exprime ceea ce crede şi ceea ce-i face cea mai mare plăcere.
La începutul acestui studiu am constatat că muzica oamenilor lumeşti poartă semnul căderii în păcat. Oamenii căzuţi au un cântec decăzut. Cântecul lor promovează ideile lor eronate şi exprimă dragostea lor nebună după dumnezeii pământeşti.
Cântarea oamenilor lumeşti este o diformitate. Omul a fost făcut să cânte, dar nu în acest fel. Iar cântecul lui stă agăţat de sufletul lui ca un lucru strâmb, o deformare crasă a ceea ce trebuia să fie folositor şi nobil şi care trebuia să-i completeze umanitatea, ajungând în schimb să fie o mărturie evidentă că există ceva greşit din temelie.
Dar odată ce oamenii, bărbaţi şi femei, sunt răscumpăraţi prin sângele lui Isus, diformitatea lăuntrică a omului începe să se trateze. Omului i se dă o inimă nouă. Adevăratul Dumnezeu devine desfătarea sufletului transformat. Valorile şi credinţele strâmbe ale omului vechi sunt îndreptate şi rearanjate conform adevărului.
în mijlocul răscumpărării răsare o melodie. Este inevitabilă. Cei răscumpăraţi cântă, iar cântarea lor nu mai este o diformitate. Ei încep să cânte aşa cum au fost creaţi să cânte - spre slava lui Dumnezeu. Cântarea aceasta reflectă plinătate, sănătate, o dimensiune restaurată a noii fiinţe răscumpărate de Dumnezeu.
Atunci când bărbaţi şi femei se întorc la Dumnezeu, cântarea lor devine corectă. Dintre toţi oamenii, cei ce sunt într-o relaţie corectă cu Dumnezeu şi care au o cântare corectă trebuie să cânte. Răscumpărarea lor, credinţele lor, valorile lor, vieţile lor
strâns legate de Dumnezeu sunt lucruri vrednice de a fi puse în cântare.
Din acest motiv mă doare să văd poporul lui Dumnezeu într-o poziţie defensivă. Să nu mă înţelegeţi greşit. Nu vreau să spun că trebuie să ne lansăm într-o ofensivă împotriva muzicii acestei lumi. Există locuri legitime pentru demascarea răului -acesta este unul din scopurile acestei cărţi. Dar nu cred că putem fi poporul care cântă, aşa cum suntem chemaţi să fim, doar prin luarea unei poziţii negative faţă de muzica lumească.
Ajung aici la preocuparea majoră a acestei scrieri. Realizez că uneori părinţii şi conducătorii bisericilor, alarmaţi de efectele muzicii moderne asupra tinerilor lor, apelează la un specialist în muzică care să le arate unde greşesc. Aceasta este o parte a lucrării şi poate fi o parte importantă. Dar nu este cel mai important aspect. Dacă doar luptăm împotriva răului, vom ajunge în mod inevitabil într-o poziţie defensivă, în patetica poziţie la „ananghie."
Noi trebuie să cântăm.
Urmăriţi-mă cu atenţie. Este adevărat că muzica lumească din afara bisericii, la fel ca şi muzica amestecată care pretinde a fi dinăuntru, dar care se încălzeşte la focul de afară, este o ameninţare la adresa cântării celui neprihănit. Dar o ameninţare la fel de mare este şi tăcerea din biserică.
Noi trebuie să cântăm.
Nu vreau să spun doar că trebuie să ne deschidem cărţile de cântări şi să cântăm armonios. Vreau să spun că trebuie să cântăm. Cântarea trebuie să curgă din viaţa şi din inima noastră -

nu doar cântările excelente din trecut, ci şi cântări proaspete şi actuale. Aproape fiecare trezire majoră din istorie şi-a produs şi propria muzică. Vreau din nou să aduc clarificări. Ştiu că nu fiecare creştin va compune cântări. Dar cred din toată inima că din trupul colectiv al celor credincioşi izvorăsc cântări. Cei răscumpăraţi cântă.

o
n o
I
fot O
»>
ai

< y
N

Unii însă se pot întreba: „Ce este greşit cu cântările măreţe din trecut?" Nimic. Ele trebuie cântate. Ele sunt mărturii binecuvântate ale unei generaţii de oameni ce au fost răscumpăraţi din diformitatea în care se aflau. Dar ce se poate spune despre mărturia noastră? Generaţia viitoare va şti oare că noi am cântat, că din inimile noastre transformate a izvorât o cântare transformată?

Ce vom cânta?

La această întrebare se poate răspunde în mod adecvat având la dispoziţie mai mult spaţiu şi timp decât avem în textul de faţă. Permiteţi-mi acum să mă rezum doar la un răspuns scurt. Unele cântări sunt cântări de închinare şi ale adevărului - acestea sunt în general încadrate în categoria imnurilor. Alte cântări sunt cântări ale mărturiei şi experienţei creştine - numite în general cântările evangheliei (gospel songs). Altele sunt simple, scurte exprimări ale unei singure idei - numite adeseori refrene. Aceasta reprezintă varietate iar Scriptura susţine, atât prin exemplu, cât şi prin învăţătură, locul şi meritul varietăţii (vezi, de exemplu, Coloseni 3:16 precum şi diversitatea modurilor de exprimare din Psalmi).

Totuşi, în ceea ce priveşte varietatea muzicală, cred cu tărie că muzica noastră ar trebui să reflecte un echilibru fundamental al credinţei creştine. Voi ilustra acest lucru doar într-un domeniu, care însă arată dezechilibrul din zilele noastre. Ştim că adevărul este piatra de temelie a experienţei (vezi Ioan 8:32). Cred că muzica noastră trebuie să reflecte acest lucru. Cântarea noastră trebuie să fie la bază o cântare a adevărului şi a închinării - imnul în mod suplimentar şi ca o dezvoltare a cântărilor adevărului şi închinării vor veni cântările mărturiei şi experienţei creştine - cântările evangheliei.

Datorită faptului că este necesar un echilibru între acestea, nu mă pot împăca cu gândul că, în anumite medii creştine, se insistă numai asupra cântărilor evangheliei. Fără a exprima judecăţi asupra vreunei persoane, spun că aceia care cântă doar (sau în cea mai mare măsură) cântările mărturiei şi experienţei creştine sau care ascultă doar (sau în cea mai mare măsură) aceste cântări ale evangheliei vor ajunge să experimenteze o spiritualitate superficială. Această concluzie mă conduce spre încă un aspect al acestei probleme în încheierea acestui studiu.

Am expus motivele pentru care ar trebui să cântăm, la fel cum am lansat avertizarea că trebuie să păstrăm un echilibru în ceea ce priveşte tipul cântărilor. Mai trebuie să completez făcând şi o referire la muzica înregistrată. Deşi pentru unii posibilitatea de a asculta muzică înregistrată este o binecuvântare, pentru alţii s-a dovedit a fi şi dăunătoare în moduri nebănuite.

Se poate să nu fiţi de acord cu mine, dar aveţi răbdare să urmăriţi argumentaţia. Cred că a asculta în mod excesiv muzică înregistrată este în detrimentul cântării lăuntrice a inimii, chiar dacă muzica înregistrată este bună. Pasiunea pe care mulţi americani o au pentru sunet şi dinamism ne-a afectat şi pe noi în acest domeniu. Ne place să se deruleze ceva în prezenţa noastră, însă prin acest lucru ne putem înstrăina faţă de însăşi abilitatea noastră de a medita în linişte. Acest lucru este doar o observaţie personală. A petrece prea mult timp ascultând muzică nu este sănătos pentru cântul omului lăuntric.

Trebuie să cântăm.

Noi suntem răscumpăraţi ai lui Dumnezeu. Cântecul nostru este singurul cântec de pe pământ ce aparţine întregii fiinţe, este sănătos şi în armonie cu Creatorul. Dacă suntem cu adevărat răscumpăraţi, nu suntem „la strâmtorare" în ceea ce priveşte muzica. Fără părere de rău trebuie să lăsăm inimile să se armonizeze şi cântarea vocilor să răsune. Noi avem un

Dumnezeu. Suntem răscumpăraţii Lui. Avem o cântare - de aceea, să cântăm!

INTRODUCERE.....5
PREFAŢĂ.....7
CAPITOLUL 1.....**9**
Muzica - un mod de exprimare
CAPITOLUL 2 13
Muzica şi moralitatea
CAPITOLUL **3 .....17**
Testarea muzicii cu ajutorul caracterului lui Dumnezeu
CAPITOLUL 4.....**21**
Ce se poate spune despre muzică în sine?
CAPITOLUL 5 25
Testarea muzicii după puterea ei de atracţie
CAPITOLUL 6 31
Instrumentele muzicale şi Noul Testament
CAPITOLUL 7 39
Muzica şi divertismentul
CAPITOLUL 8 49
Avem un cântec - Să cântăm!
NOTE 56

. y

§

***o* w**

oi

2

5 y

N

NOTE

1. Nic Cohn, *Rockfrom the Beginning,* Stein and Bay, 1968, p.9.
2. Frank Garlock, 77ze *Big Beat: A Rock Blast,* Bob Jones University Press, Inc., 1971, p. 9.
3. Robinson and Hirsh, „It's the Sound That Does It", în *Psychology Today,* Octombrie 1969, p. 43-45.
4. Killen, *The Ancient Church,* ap. Ronald Border în *My Testimony Concerning Musical Instruments,* A-M Publications, 1982, p. 11.
5. Robert Anderson, *The Gospel Music Encyclopedia,* Sterling Publishing Co., 1979, Introducere.
6. *Iowa City Press Citizen,* 15 aprilie 1953, p. 3, col. 1.
7. A. W. Tozer, „The Erotic vs. the Spiritual", în *Born After Midnight,* Christian Publications, Inc., 1959, p. 38.
8. Ibid.,p. 37.

ALTE CĂRŢI DE ACELAŞI AUTOR APĂRUTE LA EDITURA NOASTRĂ:

Voia lui Dumnezeu pentru trupul meu
Privind la mine însumi înainte de a iubi pe altcineva
Celibatul
Viaţa familiei creştine
Căsătorie, divorţ şi recăsătorire
Chemarea cerească
Eliberează-te de mânie
Frumuseţe în loc de cenuşă

Asociaţia International Christian Aid Ministries este o organizaţie creştină conservatoare care caută să ajute cât mai mulţi oameni cu nevoi fizice şi spirituale de pretutindeni din lume. în România, organizaţia publică literatură creştină care poate fi folosită acasă, în biserică, în şcoli şi în activităţi de evanghelizare.

Această literatură este publicată cu scopul de a-L înălţa pe Isus Hristos ca Domn şi Mântuitor şi de a-i încuraja pe cititori să trăiască o viaţă dedicată în totalitate lui Hristos.

Dacă doriţi mai multe informaţii despre lucrarea Asociaţiei ICAM şi despre cărţile publicate de noi sau dacă aveţi nevoie de ajutor spiritual, vă rugăm să ne contactaţi la:

Asociaţia International Christian Aid Ministries
O.P.l.Gh.P.l.C.P.l
Suceava, 720300, România
Telefon: 0230/533032
Fax: 0230/533037 Email: info@icamro.org